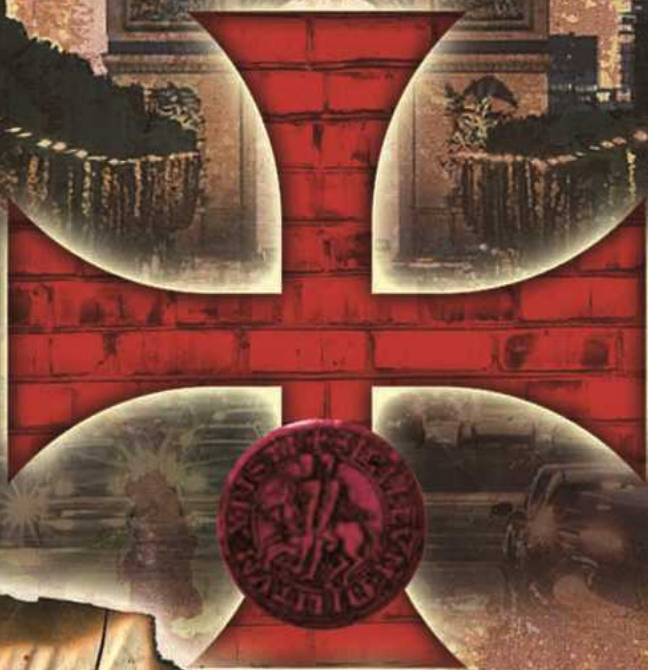

CHLOE PALOV

TEMPLÁŘSKÉ TAJEMSTVÍ

Jedno ztracené evangelium, jeden ďábelský kult a jeden muž, který musí odhalit pravdu. Nový příběh historika a lovce záhad Caedmona Aisquitha.

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÉ TAJEMSTVÍ

Chloe Palov

TEMPLÁŘSKÉ TAJEMSTVÍ

Přeložil

Viktor Faktor

Copyright © C. M. Palov, 2012
Translation © Viktor Faktor, 2014
Czech edition © Metafora, 2014

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-818-1 (PDF)

PROLOG

ZÁMEK CHINON, FRANCIE

15. BŘEZNA 1308

Králův přísluhovač zvedl železnou palici a s bezchybnou přesností uhodil. V následujícím okamžiku rozechvěl chladný ranní vzduch bolestný výkřik a odrážel se ozvěnou od kamenných zdí.

Osamělý dominikán s obličejem zakrytým kapucí stál stranou a sledoval průběh dění. Na protější straně cely se hrbil nad psacím stolem další muž a ostřil si v inkoustu namočené brko.

„Pro lásku Boží! Přikažte mu, ať přestane!“ vykřikl obviněný, kterému jeden úder naprosto stačil.

Po zaslechnutí prosby naplněné bolestí přistoupil apoštolský inkvizitor, mnich Raymbaud le Breton, k dřevěnému kolu, umístěnému uprostřed kobky. Přikrčil nos před nesnesitelným zápachem a prohlížel si ruční práci trýznitele. Do půl těla vysvlečený muž, který byl lámán v kole, se svíjel bolestí a z dolní části jedné nohy měl krvavou hmotu z potrhaného masa a roztříštěných kostí.

Uspokojen dostatečným potrestáním rytíře templářského řádu souhlasně přikývl. Pacholek s násadou palice v ruce poslušně odstoupil od kola.

Fortes de Pinós až dosud trval na své nevině a tvrdil, že o Velkém kacírství nic neví a že na Château Pèlerin nikdy nebyl. Proč by ale, kdyby to byla pravda, podnikl bratr Fortes nebezpečnou plavbu po moři, aby vyzvedl

starověké evangelium známé jako *Kašparovo evangelium*? A co je ještě důležitější, proč odmítá prozradit, kde se nyní evangelium nalézá?

Raymbaud, který se nemohl dočkat pokračování výsledku, zvedl z písářského stolku list pergamenu. Zběžně na něj pohlédl a pak obrátil pozornost na obviněného. „Fortesi de Pinós, porozuměl jste, z čeho jste obžalován?“

„Jak jsem již opakovaně prohlásil, žádným z těchto odporných skutků jsem se neprovinil,“ zasyčel templář. Přestože měl na své šedivějící hlavě již čtyřiapadesát zim, měl překvapivě svalnatou postavu, která byla v rozporu s jeho věkem. Jeho svaly byly svědectvím o letech tvrdého výcviku, který umožňoval válečnickým mnichům úspěchy na bojišti proti jakémukoliv nepříteli.

Toto ale nebylo bojiště. Byla to vlhká kobka v hradu Chinon.

Inkvizitor vrátil pergamen písáři. „Bratře Fortesi, dochází mně trpělivost s únavnými lžemi, které vycházejí s Luciferovou lehkostí z vašich rtů. Chcete-li zachránit svoji smrtelnou duši, musíte mi říct, kam jste ukryl *Kašparovo evangelium*.“

„Řeknu vám to, až propustíte z vazby velmistra a další templáře.“

„Oba víme, že k tomu nikdy nedojde.“ Raymbaudovi zakručelo v břiše hlady. Kdyby nebylo tohoto ke spolupráci neochotného templáře, přerušil by už dávno v refektáři půst. „Váš osud a osud vašich bratrů templářů byl již zpečetěn.“

„Pak tedy prozrazením místa, kde se skrývá evangelium, nic nezískám.“ Rukavice byla hozena a Fortes de Pinós na něho zlostně pohlédl a krví potřísněným obličejem se povýšeně ušklíbl. Oba dobře věděli, co znamená jeho pošklebek: jakýkoliv muž, bohatý i chudý,

se může stát dominikánským mnichem, ale pouze muž vznešeného rodu se mohl stát templářským rytířem.

„Poskytnutím pravdivé výpovědi získáte Boží odpuštění. Nebo to pro arogantního templáře nemá žádný význam?“

„Nebudu vypovídat ve prospěch Ďábla!“

Inkvizitor sebou trhl, urážka ho hluboce zasáhla. Protože posvátnou povinností dominikánského řádu bylo vykořenit kacírství, byl znám jako *Domini Canes*, honicí psi Pána. Nebýt jejich neustálého sebeobětování, bylo by již křesťanství zničeno kacíři a modláři.

„Žádám vás, abyste prozradil, kde jste ukryl *Kašparovo evangelium*!“

„Aby věřící poutník spatřil dům, v němž bydlel Lukáš, vydal se cestou bratra. Opustil lví hrad a vyložil francouzské železo ve španělském přístavu,“ odrecitoval templář věcným tónem.

Raymbaud potlačil zlost. Byla to stejná nesmyslná hádanka, jíž vždy bratr Fortes odpovídal na tuto otázku.

Rezignovaně si povzdechl a pokynul pacholkovi, aby přistoupil ke kolu. „Rozvažte mu jazyk.“

Raymbaud, otrávený odmítáním templáře učinit plnou výpověď, přešel ke střílně na protější straně kobky. V nevrlé náladě si prohlížel hrubý symbol Šalamounovy pečeti, který templář vyškrábal do zdi. *Další záhada, kterou bratr Fortes odmítal vysvětlit.*

Aniž by věnoval pozornost bolestnému řevu, pohlédl střílnou ven. Svítal tam nový den, šedivý jako drátěná košile, a do zvětralého hradu šlehal ostrý vítr. Mezi chomáči časně ranní mlhy viděl rychle proudící Vienne, po jejíchž zpěněných peřejích poskakovaly kusy ledu.

Řev mučeného za jeho zády sílil. Žádný statný tem-

pláš by nevydržel údery palicí uštědřované ve jménu Božím. Papež Inocent IV. prokázal svoji moudrost, když schválil používání mučení, pokud má silná bolest vyplavit zbytky zla z lidské duše.

A jak jinak mám z něho vypáčit tajemství templářů?

Jakmile by se zmocnil *Kašparova evangelia*, využil by ho Raymbaud k posílení svého postavení v dominikánském řádu a splnil by si svůj dlouhodobý sen, že se stane opatem nějakého bohatého kláštera. Po tolika letech služby si zaslouží strávit zbytek svých dní v pohodlí. Jeho pozemské břímě by se mělo ulehčit.

Rozhodnut ukončit templářovu rozčilující bojovnost, s jakou tajil skryš evangelia, zvedl ruku na znamení pacholkovi, aby ustal ve své práci.

Přistoupil k lámacímu kolu a s potěšením viděl, že templářovy bílé lněné spodky jsou zakrvácené a že má roztržštěných několik pánevních kostí.

„Ptám se vás znovu: kde najdu *Kašparovo evangelium*?“

Krví zalité rty se zkřivily v náznaku úsměvu. „*Jdi... k... čertu... dominikáne!*“ zachraptěl templář skrz pěňové chuchvalce slin.

„Vaší duši neprospěje...“ Raymbaud se zděšeně zastavil uprostřed věty.

Obviněný se začal bez varování zmítat, trhal sebou divoce na kole, a když k němu obrátil obličej, měl v něm nepřirozený odstín modři.

Stejně jako tato epizoda začala, tak i skončila. Oči bez života byly obrácené k nebesům.

„Ne!“ vykřikl Raymbaud a uhodil mrtvého muže pěstí do hrudi.

Jeho vztek nebyl k ničemu. Templář na něho vyzrál a vzal si své tajemství do hrobu.

ČÁST 1.

*„Roma locuta, causa finita est...
Řím promluvil a věc je tím uzavřena.“*

– SV. AUGUSTIN

1

LURDSKÁ JESKYŇĚ, VATIKÁN
15. SRPNA, SOUČASNOST

„Modlíme se za naši matku církev na této zemi
a požehnanou, nejdražší Paní, zemi našeho zrození.
Ave, Ave, Ave Maria! Ave, Ave, Maria!“

Sbor mužských hlasů dozpíval náboženský hymnus,
chvalozpěv na Požehnanou Pannu Marii, a nastalo
uctivé ticho.

„Žena oděná sluncem.“

Nebo v tomto případě vzhledem k pozdní hodině
oděná do plápolajících plamínek svíček. Kardinál
Franco Fiorio pohlédl na dav posluchačů, kteří byli
odděleni překážkami od jeskyně a byli nuceni slavit
mši při západu slunce za kovovými zábranami, a v du-
chu si položil otázku, kolik z posluchačů asi ví, že po-
zdrav *Ave* kdysi používali gladiátoři k pozdravu císaře,
než se pustili do smrtelného zápasu: *Ave, Caesar! Mori-
turi te salutant!*

„Buď zdrav, císaři! Ti, kteří se chystají zemřít, tě zdra-
ví!“

Franco měl pochybnosti, že by někdo z křesťanské
chátry, která se starala o hrůzné zahájení gladiátor-
ských her, někdy vyřkl tato osudná slova, než je začali
trhat vyhládlí lvi.

Mše skončila a v jeskyni se pomalu začal řadit prů-

vod. V čele šel nosič kříže a v řadě nechyběli červeno-lící ministranti nesoucí nachové labarum s křížem a monogramem Chi-Rho, akolyté s vážnými výrazy nesoucí dlouhé svíce a na konci kráčel kardinál camerlengo, který mši sloužil.

Franco vrhl poslední pohled na grotu, podobající se jeskyni. Skalní doupě bylo umělým výtvozem, který napodoboval slavné posvátné místo v Lurdech, kde se v roce 1858 čtrnáctileté nevzdělané francouzské dívce zjevila Panna Marie. Bylo to vhodné místo k oslavě jednoho z nejdůležitějších svatých dní liturgického kalendáře, Nanebevzetí Panny Marie. Slavilo se vždy 15. srpna a byl to den, kdy byla Boží matka vzata na nebesa. O Nanebevzetí, jednom z posvátných tajemství církve, se v církevních kruzích vedly vášnivé spory.

„Blbost!“ nechávali se vždy rychle slyšet protestanti, neústupně zastávající názor, že tento náboženský svátek je jen dalším příkladem toho, jak římsko-katolická církev změnila pohanskou tradici v nejposvátnější den. *Sola scriptura!* Pouze to, co stojí v písmu. Není-li „posvátná“ událost uvedena na stránkách bible, nikdy k ní nedošlo.

Franco zaujal místo v procesí mezi spoustou kardinálů, kteří měli stejně jako on na sobě církevní šat pro tuto příležitost. Když byl mladší, tajně nenáviděl roucha, protože je pokládal za přehnaně nazdobené, takže v nich Boží muži vypadali jako transvestité. Jeho přístup s uplývajícími desetiletími postupně měkl, protože začínal vnímat symboliku bohatě zdobených rouch: rudá sutana symbolizovala kardinálovu ochotu prolít na obranu církve krev, bílá rocheta s krajkovým lemem zase jeho duchovní čistotu.

Svíčkami osvětlené procesí, pohybující se drobnými krůčky, procházelo Giardini Vaticani, tříadvace-

tihektarovými zahradami a parky, které obklopovaly téměř celý vatikánský pahorek. Procházeli kolem šumících fontán, umně tvarovaných stromů a keřů a nádherných květinových záhonů. Byla to zahrada, která měla navozovat idylickou krásu ráje. Na východním obzoru se tyčila úžasná Michelangelova kupole a tento architektonický skvost se koupal v nazlátlém lesku, vrhaném zapadajícím sluncem. Listnatým loučím bylo jen stěží vidět vysokou hradební zeď, postavenou proti nepřítelům církve, jichž nebylo nikdy málo, která nyní sloužila jako mezinárodní hranice Vatikánu.

Když se procesí blížilo ke kapli sv. Marty, bylo pozdravováno velkým davem zbožných poutníků a zvědavých turistů. Stejně jako kardinálové každý z nich držel zapálenou svíci a výsledný dojem působil jako mihotající se moře křehkých světlušek. V davu nepanovalo žádné veselí, spíše smutek, a mnozí s chmurnými výrazy v obličejích nepokrytě vzlykali. Řada z nich držela fotografie papeže Pia XIII.

Nedávno zesnulého papeže Pia XIII.

Kristův vikář, zastupující zde na zemi Spasitele, byl mrtev. Podlehl před čtyřmi dny po ranní mši silnému infarktu. Jeho neočekávaná smrt vrhla Svatý stolec do stavu sedisvakance – *sede vacante*, uprázdněného papežského místa. A zůstane prázdné, dokud kolegium kardinálů nezvolí apoštolského nástupce sv. Petra.

Ještě předtím, než byl papež oficiálně prohlášen za mrtvého, zahájil papežský kardinál komoří – camerlengo – řadu staletí starých rituálů, které byly pojistkou proti nesvatým ambicím intrikujících kardinálů. Papežův prsten, používaný k pečeti oficiálních dokumentů, byl obřadně rozdrcen, aby se zabránilo případným podvodům. Papežovy soukromé komnaty

byly zapečetěny voskem, aby se z nich nemohlo nic ztratit. Ale jak Franco věděl, žádné z těchto opatření některé podnikavé kleriky neodradí.

Ničeho velkého nebylo nikdy dosaženo bez nebezpečí, přemítal v duchu, když se procesí kardinálů zastavilo. Tato Machiavelliho moudrá rada platila stejně v jednadva-
cátém století jako za renesančního vrcholu bodání do zad.

Franco nenápadně vyklouzl z formace a mlčky pozoroval různé kliky. Se skloněnými hlavami a svěšenými rameny v červených rouchách diskutovaly těsně se shlukující skupinky na jediné téma. Brzy zvolený nový papež jako vůdce více než miliardy katolíků po celém světě se stane důležitou postavou v náboženských a politických sférách. Bude-li zvolen správný muž, mohl by na světovém jevišti změnit pravidla hry.

A tak to tedy začalo. Soupeření. Intrikaření. Kroucení paží. *Ty mě poškrábej na zádech a já tě pak na nich poškrábu také.*

Franco se stejně jako ostatní připravoval na nadcházející konkláve.

Jako prefekt Archivio Segreto Vaticano, Vatikánského tajného archivu, zkoumal texty a kodexy chráněné v podzemních trezorech a zamčených skříních. Při tom náhodně narazil na záznam z templářského soudního procesu týkající se *Kašparova evangelia*. Toto starověké evangelium bylo o několik desetiletí starší než čtyři kanonická evangelia. Dostatečný důvod k tomu, aby jeden z výše postavených templářů jménem Fortes de Pinós vykonal neuvěřitelnou zámořskou plavbu a pátral všude po Indii po tomto spisu. Podle procesních záznamů s templáři obsahovalo *Kašparovo evangelium* „Velké kacírství,“ pravdu, která byla rozhodně více světská než posvátná. A to takovou, že kdyby se

jednou vynořila na povrch, zhroutil by se nejen Svatý stolec, ale změnil by se i běh lidských dějin.

Během středověku se dominikánští inkvizitoři marne pokoušeli evangelium najít. Ale Franco, na rozdíl od dominikánů, měl tu výhodu, že žil v digitálním věku s bohatstvím informací na konečných prstů. A také měl ještě něco – měl k dispozici kádr lidí, kteří byli daleko nemilosrdnější než inkvizitoři čtrnáctého století.

Jako učený muž věděl, jak se chopit iniciativy, a na rozdíl od Machiavelliho dokonale koncipovaného vladaře věděl i to, že „žádný podnik nemá pravděpodobnější naději na úspěch, než ten, který je skrýván před nepřítelem až do chvíle, kdy uzraje k provedení“.

Před čtyřmi dny hořký plod náhle dozrál – v onom euforii vyvolávajícím okamžiku, kdy jeho mnohaletý nepřítel papež Pius XIII. nečekaně opustil svoji smrtelnou schránku.

2

KÓČIN, INDIE

17. SRPNA, 8.06 HODIN

„Na přihlášku na Londýnskou ekonomickou školu ještě není pozdě.“

Anala Patelová pohlédla na matku, ohromená jejím návrhem. „A co pak? Stát se investiční bankéřkou?“ Zavrtila hlavou a vzdorně si zkřížila paže na prsou. „Aby bylo možné změnit společnost k lepšímu, musíme změnit naše politické myšlení. Proto mám v úmyslu jít studovat na Oxford politiku a mezinárodní vztahy.“

„Možná tě to překvapí, ale představa, že by má dcera měla měnit svět, mě nijak zvlášť netěší.“ Matka zdůraznila nesouhlas tím, že ukázala na plakát Juliana Assangeho, přilepený na stěně ložnice Analy, a její pohled

spočinul na jasně červeném otisku rtěnky z polibku na jeho čelo.

„Jen tak náhodou, je to můj oblíbený odstín, Dragon Red od Chanelu,“ prohlásila Anala drze. „A víš přece, co říkají... vedte, bojujte nebo uhněte z cesty. Jen abys věděla: budu svůj život žít tak, jak uznám za vhodné *já*. Už nejsem dítě. Jsem dvaadvacetiletá žena.“ Taková, která musela trávit letní prázdniny nikoliv v Evropě s kamarády na řeckých ostrovech, ale v parnu odlehlé části Indie. Na matčino naléhání. K jejich napjatému vztahu tu byl ale ještě jiný důvod.

Už mám po krk hrát si na řádnou dceru ženy, která zjevně prochází krizí středního věku.

Gita Patelová z nějakého důvodu před dvěma lety náhle našla svůj indický odkaz, jako by to bylo dávno ztracené dítě. Přijala práci vedoucí kurátorky v Kéralském kulturním muzeu a přestěhovala se z Londýna do indického Kóčinu. Anala neměla nejmenší tušení, proč to její matka udělala, protože měla záviděníhodnou práci v Britském muzeu, a nevysvětlitelná změna místa byla rozhodně horší. Ještě podivnější na tom bylo, že její matka se jako Angloindka, narozená, vychovaná a vystudovaná v Anglii, náhle vrátila k indické tradici a začala nosit sárí a tečku bindi.

Anala hleděla na malé červené býčí oko, dokonale umístěné mezi matčinými oříškově hnědými očima. *To není to, co jsem měla na mysli, mami, když jsem ti řekla, že „chci žít“.*

„Budeš vždy mé dítě, Analo. *Vždycky.*“

„Opravdu? A já si přitom myslela, že jsem jen nějaký tvůj pitomý penzijní fond! To je ten pravý důvod, proč chceš, abych se nevěnovala politice, ale investičnímu bankovníctví, že? Protože s mým platem z Midase bych se o tebe ve stáří dokázala postarat.“

„Jak se opovažuješ!“ Matka před ní couvla a přiložila si pravou ruku na prsa, jako kdyby ji právě zasáhl do srdce jedovatý šíp.

Anala zakoulela očima. *Přehnala jsem to?*

Byla přesvědčená, že to, čím její matka trpí, jsou výčitky svědomí, a proto trvala na svém. „Jak se *ty* opovažuješ mi diktovat, co budu nebo nebudu studovat na univerzitě. Jako každá indická matka by sis nepochybně přála, aby se ti nenarodila dcera, ale syn.“

Když to matka slyšela, zalapala po dechu a vzápětí vytála Anale políček na tvář. Poté stály několik vteřin bez hnutí proti sobě.

Otřesená Anala, neschopná promluvit, jen na matku zírala.

Po chvíli se vytrhla ze svého ohromení a přiložila si dlaň na tvář. *Tohle jsem tedy nečekala!*

„Probereme to, až se vrátím domů.“ Matka, zjevně rozrušená, pohlédla na hodinky. „Musím... musím už do muzea. Mrzí mě, že jsem tě uhodila.“

Anala si posměšně odfrkla, protože to pokládala jen za povinnou dodatečnou omluvu. „Mrzí tě to? Myslím si, že jsi to chtěla udělat už dávno. Něco jako vymítání ďáblů, že mamí?“

Anala, které se ulevilo, že matka konečně odešla z její ložnice, došla k jejímu psacímu stolu, trhnutím otevřela laptop a zmáčkla tlačítko ON. Přestože ji pálila tvář, nehodlala se matčiným záchvatem vzteku zabývat. *Někdy si opravdu myslím, že jsem v téhle domácnosti jediná dospělá osoba.* Navzdory únavné kritice měla v úmyslu vrhnout se v říjnu na téma své disertační práce *Přistěhovalectví a problém sociální spravedlnosti*. V Oxfordu. Na katedře politiky a mezinárodních vztahů. Tečka. Konec.

Zatímco čekala u počítače, až se spustí, uchopila iPod. Nasadila si sluchátka, postavila se před zrcadlo

a zaujala bollywoodskou taneční pózu. Po několika vteřinách se spustila hiphopová hudba „Single Ladies“ a Anala kroutila boky jako Beyoncé, což byly pro hinduistický dav příliš provokativní pohyby. Viděla Beyoncé minulé léto na festivalu v Glastonbury a měla z ní pocit, že je jak z Glamazonu.

Posadila se k psacímu stolu a rychle otevřela svůj článek pro blog Liberální konspirace. Pravidelně do něho přispívala a nyní napsala hloubkovou analýzu společenských médií v kontextu občanských novinářů a jejich vlivu na veřejnou politiku. Dokončila článek večer předtím a dosud se rozhodovala mezi několika možnostmi jeho názvu.

„Co takhle Tweet Heart okolo světa?“ přemýšlela nahlas a vytukala do klávesnice nad textem těch šest slov, aby viděla, jak budou vypadat. Nakláněla hlavu ze strany na stranu. „Dámy a pánové, myslím, že máme...“

Náhle zaslechla něco, co znělo jako rázný úder kriketové pátky z vrbového dřeva do kůže na korkovém míčku. Strhla si sluchátka a pohlédla k zavřeným francouzským dveřím.

Než si stačila v hlavě srovnat, co se děje, skleněné dveře se prudce otevřely a do ložnice vstoupil jakýsi muž s knírem, oblečený v černém. Otočil se k ní a vyrazil k psacímu stolu. V jeho zúžených očích a tvrdých rysech obličeje se zračil zlý úmysl.

Anala vyjekla strachem a rychle vstala. Byla příliš ohromená, než aby si vzpomněla na to, co se naučila v kurzu sebeobrany, ale popadla laptop a hodila ho na vetřelce. Muž obratně uhnul a laptop neškodně prolétl kolem něho.

Anala však neměla v úmyslu boj vzdát, brala nejbližší předměty v dosahu – lampu, bronzové těžátko ve tvaru slona a zarámovanou fotografii – a v rychlém sledu

je házela na útočníka. Dvakrát se trefila a jednou ne. Nevítaného návštěvníka nic z toho nezastavilo. Vždy jen zvedl předloktí a úder odrazil.

Protože jí rychle došla munice, shýbla se pro kancelářské křeslo... právě v okamžiku, kdy ji vetřelec uchopil kolem pasu. Sevřel jí paže k bokům a prudce ji zvedl od psacího stolu. Když ho Anala začala zuřivě kopat do holení, převrhla křeslo.

„Ty mrcho!“

„Ty mizero!“ vykřikla, zvedla obě nohy a *konečně* si vzpomněla na správnou sebeobránnou taktiku.

V příštím okamžiku oba prudce dopadli na podlahu.

Podařilo se jí vykroutit z těsného sevření. Rychle vstala a rozběhla se ke dveřím ložnice. Než stačila uchopit kulovou kliku, útočník ji znovu popadl. Tentokrát jí surově sevřel krk prsty a přirazil ji na zavřené dveře. Jak se jí rozmazávalo vidění a její plíce křičely o kyslík, škrábala ho instinktivně do rukou.

K jejímu překvapení útočník náhle pustil její krk. Když začala lapat po dechu, pocítila ostrou, bodavou bolest v horní části paže.

Její vidění se nevyjasnilo, ale naopak ještě více rozmazalo a pokoj se s ní začal otáčet. Omámená otevřela ústa, aby vykřikla. Zjistila ale, že –

si nemůže... vzpomenout... jak...

3

PAŘÍŽ, FRANCIE

19. SRPNA

„...pořád si myslím, že by se měla přejmenovat na Únos Boží nevěsty. To je chytlavější název než Posvátné a světské.“

„Je to prezentace v PowerPointu o středověkých ka-

tarech,“ namítl vysoký rudovlasý Angličan, zjevně zděšený návrhem. „Žádný milostný románěk.“

Edie Millerová vstala z pohovky z edwardovské doby a namířila prst na muže, o němž žertovně hovořila jako o svém „milenci na částečný úvazek“. „To ano, ale sex prodává. Věř mi, Caedmone. Změň název a uvidíš, jaký to vyvolá na avignonském sympoziu zájem.“ Na okamžik se odmlčela a pak před ním zamávala svůdnou mrkví. „To ti zvýší prodej.“

„Takže si myslíš, že bych měl dát do přednášky trochu sexu?“ Caedmon Aisquith za ní vyšel na chodbu, vrtěl hlavou ze strany na stranu a přemýšlel. „Hmm... snad bych mohl přidat pár nestydatých odstavců do části o mystických kultech Isis. Ale vyžadovalo by to značnou dobu, abych to se svojí asistentkou výzkumu přepracoval,“ dodal a frajersky nadzdvihl kaštanově hnědé obočí.

„Nerada ti беру tvoji nestydatou fantazii, ale přepracování bude muset počkat, dokud do sebe nedostanu něco k jídlu. Jsem strašně hladová.“ Edie významně ukázala na svá zavazadla, ležící dosud na hromadě uprostřed haly. Protože měli následující den odjet s Caedmonem do Avignonu a odtamtud pokračovat na Côte d’Azur, nemělo podle ní smysl vybalovat. „Při letu z Guatemaly podávali kuře Cordon bleu. Dokázala jsem pozřít jen dvě sousta.“

„Chtěl jsem se zeptat, co jsi nafotila?“

„Mám úžasné fotky,“ odpověděla se spokojeným přikývnutím. „Ženy u stavu v Santiagu Atitlánu jsou inspirujícím příkladem toho, jak dobře si dokážou ženy vést. Na druhé straně je třeba říci, že je v Guatemale hrozná chudoba.“

„To je, bohužel, opakující se refrén po celém světě.“

„A je to bolestná melodie.“ Jak Edie brzy zjistila,

když ve své nové práci pro časopis *National Geographic* procestovala několik zemí Třetího světa.

Před pěti měsíci zhlédl vydavatel tohoto proslulého měsíčníku výstavu fotografií Edie ve Washingtonu, která se zaměřovala na africké umění. K jejímu údivu se zeptal, zda by měla zájem o práci jako fotografa na volné noze. *Zda by měla zájem?* Splnil se tím její sen. I když to znamenalo, že bude trávit víc času na cestách než ve svém bydlišti ve Washingtonu a do volného času bude muset rovněž zařadit výlety do Paříže.

Caedmon pohlédl na hodinky. „Na večeri je ještě trochu brzy, ale blíží se už doba *l'heure de l'apéro*. Co kdybychom zašli někde tady v ulici na aperitiv?“

Edie teatrálně vyvalila oči a odpověděla: „A co k tomu takhle nějaké hraní na harmoniku? Zapomeň na to, Velký zrzku, prohlédla jsem tě. Chceš mě napojit alkoholem, abych ti byla po vůli,“ pokárala ho a uličnický se na něho usmála.

„Jestli jsem takhle průhledný, je to jen proto, že jsem už dlouho mimo hru.“ Zasmál se pro sebe a sejmul bundu z knihovnického žebříku, který sloužil rovněž jako věšák.

Knihovny od podlahy až ke stropu a rozlehlá hala připomněly Edie knihovnu z filmu *Kráska a zvíře*. Týkalo se to i Caedmona, který měl kdysi na levém břehu Seiny knihkupectví s knihami v angličtině. Záhy poté, co vyšla jeho tlustá prvotina *Odhalená Isis*, obchod prodal, ale inventář si ponechal.

„Tak pojďte, slečno Millerová. Očekává nás gastronomické dobrodružství.“ Jakmile Caedmon vyřkl pozvání, otevřel dveře bytu a galantně ukázal rukou ke schodišti před sebou.

Po krátké chvíli, poté, co sjeli do přízemí vratkým

staromódním výtahem, mu Edie dovolila, aby ji vyvedl z domu.

Když jeden náboženský fanatik, mající v úmyslu najít Archu úmluvy, rozhodl, že budou oba popraveni, osud je doslovně svedl dohromady. Nebýt této nebezpečné epizody před osmi měsíci, jejich cesty by se nikdy nezkřížily.

Trvale spolu nežili, protože Caedmon bydlel v Paříži a ona ve Washingtonu, a vídali se jen nepravidelně, i když spolu komunikovali přes Skype. Přes její fobii Edie tento ping-pong přes Atlantik nevadil. Navzdory faktu, že se jednalo o nekonvenční vztah, pokládala ho za dokonalou destilaci milostného vztahu, touhy na dlouhou vzdálenost a sdílených vášní. Není proto divu, že byla šťastnější než dlouhá léta předtím.

„Myslela jsem si, že bychom mohli u večere probrat náš plán cesty po francouzské Riviéře,“ prohlásila Edie, když šli po vydlážděném nádvoří vedle bytu na Beaux Arts.

„To je poprvé, co slyším o cestovním plánu.“ Položil jí ruku na kříž a provedl ji kamenným obloukem, který vedl k Saint-Benoît, typické pařížské ulici s dražšími butiky v přízemí budov a elegantními byty nad nimi s balkony z tepaného železa.

„Seznam míst je nutností. Když to ale nechám na tobě, strávíme celou dovolenou potloukáním se po starých hradech, zatímco bychom mohli navštěvovat nudistické pláže a nejmódnější diskotéky.“

„Zatracená práce,“ zamumlal Caedmon. „Známe se osm měsíců a už jsem pro tebe předvídatelný a nudný.“

„Nic takového,“ ujistila ho rychle Edie, protože právě nepředvídatelnost byla klíčem Caedmonovy přitažlivosti. Toto a také fakt, že to byl neuvěřitelně chytrý muž.